

Eybert løftede Øjenbrynene; han begyndte at forstaa den skjulte Trusel i Ordene. Med et medlidende Udtryk vendte han sig bort og svarede ikke.

„Forresten,“ sagde han, idet han atter henvendte Ordet til Damerne. „Jeg kommer til at tænke paa, at jeg selv engang i mine unge Dage oplevede en Historie, der minder en lille Smule om denne med den svenske Student, om den end fik en langt mindre tragisk Udgang. Jeg husker, at jeg var paa Hjemvejen fra en Skovtur sammen med nogle af mine Venner. Vi havde lejet en Vogn ved Klampenborg for at køre hjem ad Strandvejen, og en af Vennerne, der holdt af at gøre sig til af sin Styrke, tilbød saa et Væddemaal. Han vilde løbe den sidste halve Mil ved Siden af Vognen og forpligte sig til at følge den hele Tiden og være i København samtidig med os, hvor meget vi saa lod Hestene strække ud. Væddemaalet kom naturligvis i Stand, og da vi naaede Konstantia stod Manden af og begyndte at løbe. Vi havde et Par stivbenede Vognmandsheste for, og det var næsten ikke muligt at faa dem ud af deres mekaniske Luntetrav, saa der var i og for sig ikke noget urimeligt i Kapløbet; men allerede da min Ven havde løbet i fem Minuter, stønnede han som en Blæsebælg, og da der var gaaet ti, standsede han pludselig og erklærede højtidelig, at han ikke vilde løbe mere, „fordi det var Synd for Hestene“. Hvorpaa han — ganske rørt over sig selv og med forskellige træffende Bemærkninger om det moralsk forkastelige i at misbruge de Umælende — atter steg tilvogns.“

Fortællingen gjorde Lykke. De gamle Damer lo, og Philip Salomon vendte sig om og sagde:

„Dersom den Mand lever endnu, vil jeg som